

Pelle Voigt (SF):

Det er jo interessante forslag, boligministeren har fremlagt, fordi de på en række punkter bryder med et gammelt boligministerielt kompleks, nemlig den idé, at enhver ændring af lejelovgivningen i Danmark skulle foretages som et led i det, indtil flere boligministre har kaldt den store revision, altså den sådan lidt dommedagsagtige ordning af alle tilværelsens problemer, som man har stillet os i udsigt i mange, mange år.

Nu er Boligministeriet tilsyneladende slået ind på en anden kurs, fordi man siger: Dette her, det er en art første led, en art forberedelse i den deregulering af lejefastsættelsen og af kontrolmekanismerne i lejeloven og boligreguleringsloven, som regeringen ønsker, altså et skridt hen imod et frit boligmarked.

Samtidig fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at det skal ses i sammenhæng med de ændringer i lov om boligbyggeri og de nedskæringer i kvoten i det almennyttige byggeri, som regeringen har gjort til en specialitet i en anden del af sin salamipolitik, som vi fik præsenteret her forleden dag. Og det må jeg ærlig talt sige undrer mig rent logisk, for argumentationen for nødvendigheden af eller rimeligheden i at nedskære den almennyttige kvote har været, at vi nu nærmede os et punkt, hvor boligmarkedet i Danmark var mættet og man altså ikke behøvede det mere. Hvorfor så med den anden hånd lave regler, der prøver at give specielle betingelser til en særlig form for privat udlejningsbyggeri? Det virker usammenhængende, og det virker en lille smule urimeligt.

Jeg synes også, det er interessant, når man ser på spørgsmålet om lejernes retsstilling i dette system, at bemærke den forskel, der er imellem ministerens almindelige bemærkninger, som de er formuleret i den skriftlige fremsættelse, og så de bemærkninger, der findes i selve forslagsteksten. I den skriftlige fremsættelse nævnes det, at lejerne dog gennem aftalelovens § 36 er sikret mod helt urimelige vilkår. Det er jo i sig selv ikke nogen sådan særlig stærk formulering, at man er sikret mod helt urimelige vilkår, men for at det nu ikke skal løbe løbsk, så er det sådan, at det i selve forslagsteksten fastslås, at lejerne »i et vist omfang er sikret imod helt urimelige vilkår«.

Hvad betyder det? Der er her tale om, at man nu gør lige præcis det, vi ikke har brug for. I stedet for en ensartet lejelovgivning, der gælder over hele landet, lægger man her op til, at vi skal have flere særsystemer i et i forvejen ganske kompliceret lovgivningsfænomen: opdelingen af loven mellem lejelov og den såkaldt midlertidige lov om regulering af boligforholdene, som har en tendens til at være lige så midlertidig som de flygtningebarakker, man opførte i årene efter 1. verdenskrig.

Ministeren gør efter min opfattelse ikke de kommende forhandlinger om et samlet lejelovskompleks lettere ved at gribe tingene an på denne måde og ved at bryde med den idé, som har været en hovedidé på dette felt meget længe, nemlig at man burde behandle disse spørgsmål i sammenhæng og ikke drypvis med nye mærkelige ordninger. Dette her vil føre til yderligere forvirring og splittelse i lejelovgivningen, hvis det vedtages; det vil vanskeliggøre kommende forhandlinger om en lejelov. Det er i den udstrækning, det har økonomiske konsekvenser, formentlig bekosteligt for statskassen, fordi det vil udløse øget boligstøtte. Det er i den udstrækning, det har sociale konsekvenser, sandsynligvis sådan, at det vil virke socialt urimeligt.

På den baggrund synes jeg, der er grund til at afvise lovforslaget, se på det med stor skepsis i Boligudvalget og håbe på, at vi alligevel kan få nogle fornuftige forhandlinger om en samlet lejelovgivning, der gælder hele Danmark. Vi bør ikke fortsætte ad den vej, hvor efterhånden hver kommune, hver landsdel og vel til sidst hvert hus skal have sin egen lejelov, så ingen til sidst kan finde ud af noget som helst.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kan ikke undgå at lægge mærke til, at regeringens mål bliver mere og mere beskedne. Skridtene bliver mindre og mindre.

Men når det er sagt, så vil jeg også sige til boligministeren, at det her jo for en gangs skyld er skridt, som går i den rigtige retning. Hvis den politiske realitet her er sådan, at vi i lang tid fremover kan vinke farvel til det frie og uregulerede marked, som vi ønsker, jamen så må vi jo tage salamimetoden i brug, og så må vi gå den vej, der er politisk mulig. Ingen, heller ikke boligministeren, selv om jeg ville øn-